

ἀτελής, καὶ ἀρετὴ ὁσούτως, (ἢ μὲν γὰρ ὅλη, A
 ἢ δὲ μέρος, ἢ δὲ ἴσθ' ἀτελῶν ἐνέργεια ἀτε-
 λής· εἴη αὖ ὀδυσμαμονία ζωῆς τελείας ἐνέρ-
 γεια καὶ ἀρετῆς τελείαν. ὅπ' δὲ τὸ χρίσθ'
 καὶ τὸν ὄρον αὐτῆς λέγεται καλῶς, μαρτύ-
 ρεια τῆς δικαιοῦτα παύσει ἡμῶν. τὸ, το γὰρ ὅτι
 κοσμήσειν καὶ τὰ ὅτ' ἔμ, τὸ αὐτὸ τῆς ὀδυσμα-
 νεῖν ὡν ἔκαστον καὶ σὺς ὅτε καὶ ἐνέργεια, καὶ ἡ
 ζωὴ καὶ ἡ κοσμήσει. καὶ γὰρ ἡ κοσμητικὴ χρι-
 στική ὄσιν. ὁ μὲν γὰρ χαλκίως ποιεῖ χαλκόν, B
 χρῆται δ' ὁ ἴππικὸς. καὶ τὸ μίτε μίαν ἡμέ-
 ραν εἶδ' ὀδυσμαμονα, μίτε πένθ' α, μίτ' ἡλι-
 μίαν πείσιν. διὸ καὶ τὸ Σόλωνος ἔχει κακῶς,
 τὸ μὴ ζῶντ' ὀδυσμαμονίαν, ἀλλ' ὅταν λάβῃ
 τέλος. οὐδέ· γὰρ ἀτελὲς ὀδυσμαμον οὐ γὰρ ὅλον.
 ὅπ' δ' οἱ ἔπιπαιος τῆς ἀρετῆς, διὰ τὰ ἔργα καὶ
 τὰ ἐγκώμια ἴσθ' ἔργων. καὶ στεφανώσεται οἱ
 νικῶντες, ἀλλ' οὐχ οἱ δυνάμενοι νικᾶν, μὴ
 νικῶντες δὲ· καὶ τὸ κρῖνεον ἐπ' ἴσθ' ἔργων ὀ-
 πταῖος περὶ ὄσιν. ἔτι διακίη ὀδυσμαμονία ἐκ ἐ-
 σπινεῖται; ὅπ' διὰ ταῦτ' αὐτὰ, ἢ τὰ εἰς
 ταῦτ' αὐτὰ φέρεται; ἢ τὰ μέρη εἶδ' αὐτῆς.
 διὸ ἔτερον ὀδυσμαμονίως, καὶ ἔπιπαιος, καὶ
 ἐγκώμων. τὸ μὲν γὰρ ἐγκώμιον, λόγος τῆ καὶ
 ἔκαστον ἔργον· οἱ δ' ἔπιπαιος, ποιούτων εἶδ' κα-
 θύλου· οἱ δ' ὀδυσμαμονίως, τέλος. καὶ τὸ ἀ-
 πορῶν μὲν δ' ἐκίστε θήλον ἐκ τούτων, διὰ
 τί ποτ' οὐδὲν βελτίως οἱ ἀπορῶν ἴσθ' φαῖ
 λαν τὸ ἡμῶν τῆ βίαι. ὅμοιοι γὰρ καὶ ὀδυσμα-
 παύτες. αὐτῶν δ', ὅπ' ἀρχα ψυχῆς οἱ ὑπὸ
 ἀλλ' ἐκ ἐνέργεια. διὸ καὶ δῆλο εἶ τι μέρος ὄσιν
 ψυχῆς, ὅπ' τὸ πρεπτικόν, ἢ τούτου ἀρετὴ ἐκ ἔστ
 μέροςον τῆς ὅλης ἀρετῆς, ὡς ἀπορ οὐδ' ἢ τῆ σὺ-
 ματος. ἐν τῶ ὑπὸ γὰρ μῆλον ἐνεργεῖ τὸ πρε-
 πτικόν· τὸ δ' αἰδητικόν καὶ ὀρεκτικόν ἀτελῆ ἐν
 τῶ ὑπὸ. ὅσον ἢ τῆ μὴ κινεῖται μετέχουσι, καὶ
 αἱ φαντασίαι βελτίως αἱ ἴσθ' ἀπορῶν, ἐκ
 μὴ διὰ νόσον ἢ πείρασιν, καὶ ταῦτα ὄσιν ψυ-
 χῆς θεωρητικόν· ἢ γὰρ ἀρετὴ ψυχῆς, οὐ καὶ συμ-
 βεβηκός. ἐπεὶ δ' αἰδητικόν αἰδητικὸν ζήτημα,
 ἔσθ' αἰδητικὸν δύο μέρη ψυχῆς τὰ λόγους μετέ-
 χουτα· οὐ τὸν αὐτὸν ἢ ἔσθ' ἀπορ μετέχον λόγους
 αἰμῶνα, δῆλα τὸ μὲν τὰ ὄσιν τῆ εἶναι, τὸ ἢ τῶ πεί-
 ρασιν καὶ ἀκούειν πεφύλακται, εἰ δὲ πὲρ ὄσιν ἐτέ-
 ρος ὄσιν, αἰφείδω τῆτο τὸ μέροςον διαφέ-
 ρει δ' οὐδὲν οὐτ' εἰ μελετῆ ἢ ψυχῆ, ἔσθ' εἰ ἀ-
 μερῆς. (ἔσθ' αἰδητικὸν δυνάμεις, διαφόρους καὶ τὰς
 εἰρημίας) ὡς ἀπορ ἐν τῶ καμπίλου τὸ καίλον

& imperfecta, similiter & virtus: quippe
 quòd alia integra sit, totaque; alia verò
 particula tantum. Vnde & imperfectorū
 quoque imperfecta operatio est. Quo o-
 stenditur, Felicitatem esse vitæ perfectæ,
 & secundū perfectā virtutē operationem.
 Atq. hoc in definitione genus rectè consti-
 tutū esse, testatur cōmunis omnium con-
 sensus, qui bene agere, benèque viuere, id-
 em quòd felicem, beatūmq. esse censent.
 Quorū vnumquodq. vsus est, & operatio,
 vitæque, & actio: actiua enim vita vsibus
 etiā cōparata est. Nam faber frana cōficie,
 equiti etiam vsui futura. Tum etiam quòd
 nec die tantum vna, nec puerili, neque om-
 ni ætate felicitatem constare posse dici-
 mus. Quocirca friuola est Solonis sententia,
 negantis, viuū vllū beatū esse, nisi v-
 bi finē artigerit. Nihil quippe imperfectū
 felix esse potest, cūm integrum non sit.
 Deinde laudes virtutis, actionibus, car-
 rūmq. encomiis impenduntur, & coronan-
 tur, nō qui vincere quidē possint, nec vin-
 cant tamen, sed victores. Sed & iudicium,
 quo qualis quisque sit constituitur ex ope-
 ribus, spectat. Præterea, ob id non laudari
 felicitas solet, quia reliqua vel partes eius
 existunt, vel per eam fiunt, aut ad ipsam
 referuntur: quamobrem aliud est ceu bea-
 ti prædicatio, aliud laus, aliud encomium,
 Encomium enim oratio est, facta cuiusq.
 singularia exponens: laus verò vniuersalia
 celebrans: prædicatio autem finem in-
 tendit. Vnde manifestū redditur, interdū
 quo de conuertitur, quare media vitæ par-
 te, boni, honestiq. prauos nihil antecellat:
 nihil enim discriminis inter dormientes
 est. Somnus enim est vitæ otium, non ope-
 ratio: quapropter nutritiua partis virtus,
 quemadmodum nec corporis pars, totius
 virtutis nequaquam cēseri debet, eò quòd
 in somno vim suam vberius exeret, agæ-
 que nutrit facultas, cūm contrā sensitiua,
 concupiscēnsq. dormientibus, sint imperfec-
 tiores, quatenus motu non participant:
 phantasia verò, nisi morbo, aut alio quopiā
 malo præpedita fuerint, sapientū effica-
 ciores. Verūm quia virtus animæ est, non
 accidentariè, de hac considerandum deia-
 cept studiosus erit. Sunt enim animæ duæ
 partes, quarum vtraque ratione partici-
 pat, sed non eodem modo: altera enim ve
 imperio, altera verò vt obsequentiæ, aus-
 cultationique nata: si quid præterea fuerit
 rationis experts prætermittatur. Neq. verò
 refert, in partē sine diuidi anima queat, an
 nequeat: sunt enim illi facultates diuersæ,
 tum illic etiam, quas me morauimus supra
 Quæ admodū in cæcra superficie cōstant